

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики / Ф.С. Бацевич. – К., 2004. – 342 с. 2. Леонтьев А.Н. Индивид и личность / А.Н. Леонтьев // Психология личности: Хрестоматия. – СПб., 2001. – С. 39-49. 3. Радзівєвська О.В. Сучасна лекція: традиції VS інновації / О.В. Радзівєвська // Лінгвістичні дослідження : Збірник наукових праць ХНПУ імені Г.С. Сковороди.- Х., 2012.- Випуск 34. – С. 275-279.

ВПЛИВ ВИКЛАДАЧА НА РОЗВИТОК МОТИВАЦІЙНОГО АСПЕКТУ ПРИ НАВЧАННІ ІНОЗЕМНІЙ МОВИ

Мельнікова Т.В. (Харків)

Неможливо уявити сучасного фахівця високого професійного статусу без знання та навичок використання іноземної мови. Володіння іноземною мовою на професійному рівні є ознакою якісної професійної підготовки. Спілкування з іноземними колегами, користування іншомовними джерелами, здійснення дослідницької роботи – все це є невід’ємною складовою професійної діяльності сучасних спеціалістів у багатьох сферах і потребує відповідного рівня іншомовної компетенції [1, с. 133]. Загально відомо, що володіння іноземною мовою є вагомим чинником конкурентноспроможності фахівця на сучасному ринку праці [3, с. 174]. Одним із завдань викладача є донести до студента важливість вивчення іноземної мови та отримання навичок її використання, тобто сприяти розвитку мотивації навчання у своїх учнів.

При цьому вкрай важливою є наявність у викладача відповідних соціально-психологічних рис, здатних сприяти ефективності процесу вивчення мови.

Відомо, що професійна компетенція викладача полягає у володінні певним комплексом компетенцій – методичної, лінгвістичної, країнознавчої і т.д., але на продуктивність учбового процесу не може не впливати і психологічний фактор, вміння викладача вчасно помітити та допомогти розвинути у студента ті риси, що сприяють успішності навчання. Психолого-педагогічні завдання сучасного викладача полягають у формуванні пізнавальної цікавості студентів шляхом

знаходження певних форм спільної учбової діяльності, яка дасть можливість розкритися потенціалу кожного студента; шляхом сприяння створенню позитивних міжособистісних відносин на занятті та розумної організації процесу навчання – тобто формуванні мовної особистості студента та закріпленні його позитивної мотивації. З метою формування іншомовної комунікативної компетенції студента часто використовуються різноманітні методи, що дозволяють заглибитися у іншомовне середовище (метод проектів, дебати, конференції, драматизації та інше), і від вміння правильно організувати таку діяльність, надати кожному студенту можливість особистої участі, на тому рівні, який саме цей студент опанує, емоційно підтримати студента, віднайти його резервні можливості залежить успішність учбової діяльності.

Студентська група як єдине ціле впливає на кожного її члена та, таким чином, на формування позитивної та продуктивної моделі поведінки під час навчання, яка полягає у прагненні студента засвоїти нові знання, вмінні адекватно сприймати реакцію аудиторії на свої успіхи та помилки, а також у здатності сприймати та висловлювати критичні судження [3, с. 174]. Саме викладач, керуючись своїм досвідом, знанням вікових та психологічних особливостей студентської аудиторії, повинен сприяти утворенню такого оптимального психологічного клімату.

Звичайною реалією в умовах групової діяльності є можливість виникнення конфліктних ситуацій. У подібних випадках функцією викладача є своєчасне коректне урегулювання конфлікту.

Можна узагальнити, що з метою укріплення мотиваційної складової і оптимізації процесу навчання, викладачеві необхідно враховувати і позитивні, і негативні тенденції у студентській групі, брати до уваги психологічно-вікові особливості групи в цілому та особові якості кожного студента.

Література:

1. Ибляминова М.Р. Иностранный язык в высшей школе: эффективное изучение / М.Р. Ибляминова // Вестник Астрах. госуд. тех. ун-та. – 2007. – №5. – С. 133 – 136.
2. Казначеева С.Н. Студенческий возраст и организация познавательной деятельности: дайджест / С. Н. Казначеева // Психология обучения. 2007. – №5. – С. 96 – 97.
3. Сумцова О.В. Социально-психологические факторы в преподавании иностранного языка студентам технического вуза / О. В. Сумцова // Молодой ученый. — 2011. – №11. Т.2. – С. 174 – 176.

МОВА ЯК ЗАСІБ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Мігірін П.І. (Рівне)

На зламі тисячоліть, коли кордони між країнами перестають бути перешкодою для спілкування, все більшої актуальності набуває міжкультурна комунікація, а, отже, порозуміння між націями.

Міжкультурна комунікація представляє собою особливу форму спілкування двох або більше представників різних культур, в ході якої відбувається обмін інформацією та культурними цінностями взаємодіючих культур. Термін «міжкультурна комунікація» певною мірою співвідноситься з поняттям «діалог культур».

Міжкультурна комунікація перебуває у тісному зв'язку з багатьма галузями знань: етнологією, культурологією, фольклористикою, мовознавством, історією, психологією, соціологією та іншими. Особливе місце вона посідає в системі мовознавчих і суміжних наук, до якої належать лінгвокраїнознавство, етнолінгвістика, лінгвокультурологія, психолінгвістика, прагмалінгвістика, когнітивна лінгвістика, соціолінгвістика.

Останнім часом у сфері міжкультурної комунікації намітилися нові напрями досліджень: комунікація в контексті глобалізації культури, а також опосередкована і безпосередня масова міжкультурна комунікація за допомогою електронних засобів та Інтернету.